

έκτος των άλλων και τους δώδεκα πίνακας του; όποιους κατά το κρώτο του ταξείδι είχε παραγγείλει έκ μέρους του βασιλέως του τούς όνομαστώτερους ζωγράφους της Ιταλίας.

Ο βασιλεύς Φίλιππος τόν έκανε τότε αλλαγή του, μα τά νέα καθήκοντα δέν εμπόδισαν καθόλου τόν Βελάσκουεθ να τοποθετη πάντοτε ώς υπάρακτο καθήκων του την τέχνη του. Ζωγράφος τότε και μιά εικόνα της βασιλικής οικογενείας διακλήρου, στην όποία είχε προστεθή κατά τό ταξείδι του και μιά μικρούλα προγικήσασα, ή Ίνφάντα Μαργαρίτα. Στό Μουσείο του Λούβρου υπάραξει μιά εικόνα της Μαργαρίτας του Βελάσκουεθ την όποια και δημοσιεύουμε: Έχει ξανθά μαλλιά που πλαισιώνουν σάν λαμπρός φωτιστότερος τό ξανθό και λεπτοκαμωμένο πρόσωπό της μέ τά μεγάλα και πολύ σοβαρά μάτια της.

Φαίνεται δι ή χαριτωμένη αυτή βασιλοπούλα ήταν ή ιδιαίτερα συμπάθεια του Βελάσκουεθ, γιατί της έκανε και πολλά άλλα πορτραίτα. Σ' ένα από αυτά την παριστάνει έν τώ μέσω της: «αύλης» της, άποτελουμένης από ένα μεγάλο σκύλλο, δυό νάνους, μιά κυρία της τιμής και της προσηφείας άναγνωκτικά. Στην εικόνα αυτήν ο Βελάσκουεθ έχει ζωγραφίσει και τόν ίδιο τόν έαυτό του να κάθεται δρθιος μέ την παλέτα στό γόνο μπρός σ' ένα πίνακά του. Έπίσης σ' ένα καθρέφτη, ζωγραφισμένο στό βάθος της αίθουσής διακρίνεται οι σιλουέτες του βασιλέως και της βασιλίσσης της Ισπανίας, οι όποιοι κιντίζονται μέ στοργή τόν παιδί τους. Είναι τόσο ζωντανά τά πρόσωπα της εικόνας αυτής, ώστε όποιος τά κιντίζει νομίζει ότι από στιγμή σ' στιγμή θά μιλήσουν. Ο βασιλεύς μάλιστα ένθουσιάστηκε τόσο, ώστε έπαρσιμφορήσας τόν Βελάσκουεθ μέ τό σταυρό τών Ίπποτων του Άγιού Γεωργίου.

Ο μέγας αείδης ζωγράφος, του όποιου οι πίνακες, καλύτερα από όλα τά χρονικά, διηγούνται την ιστορία της αύλης της Ισπανίας, έμελλε να πεθάνει νέος άκόμα. συνειπία τών κοπάσεων στας όποιας υπεβλήθη από τά προετοιμασία υπό την ιδιότητα του ως Αλλάχου, τη συνάντηση τών βασιλέων της Γαλλίας και της Ισπανίας που έγινε τό 1660 στη νήσο τών Φασιανών, για τό συνουκείο του βασιλέως της Γαλλίας Λουδοβίκου 14ου μέ την μεγαλειότητα κόρη του Φιλίππου 4ου την Ίνφάντα Μαρία Θηρεσία. Μόλις έπίστρεψε στην Μαδρίτη έπρεσε στό κρεβάτι και πέθανε στις 7 Αυγούστου. Η χήρα του, ντόνα Χουάνα, πέθανε από τη θλίψη της ύστερ' από έφτά ημέρες και θάφτηκε στόν ίδιο τάφο μαζί του.

Η Ισπανία έκανε δύο ζωγράφους της και ο βασιλεύς στό φίλο του μεγαλοπρεπέστατη κηδεία. Όλοι δυο τόν συνόδευσαν ως την τελευταία του κατοικία ήξεραν ότι ήταν μιά μεγάλη δόξα για τήν πατρίδα τους, ή όποία θά έπί'οδος και μετά την άπόλεια των μεγάλων Ισπανικών άποικιών και την πτώση του στρατιωτικού μεγαλείου και της όποιας ή λάμψη δέν θά πάγη ποτέ να φωτίζει τόν κόσμο.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΞΕΝΟ ΤΥΠΟ

Η ΣΤΟΣΕ ΜΕ ΤΙΣ ΜΟΥΜΙΕΣ

Η μουμιοποίηση τών νεκρών διά της έκθέσεως τών πτωμάτων τους στόν ήλιο, — ή άποψήρανοίς τους δηλαδή κατά τόν ίδιο τρόπο μέ τόν όποιον έμεεις ξεραίνουμε τήν σταφίδα και τά σόκα, — ήταν μιά συνήθεια πολύ διαδεδομένη σέ όλους τούς αρχαίους κατοίκους του Μεξικού, της Βραζιλίας, του Περού και άλλων επαρχιών της Αμερικής. Σέ πολλά μέρη μάλιστα, ιδιαιτέρως δέ στό Μεξικό, την συνήθεια αυτήν την πήραν από τούς έντοπίους και οι λευκοί άποικιοι πολύ ήγκατεστάθησαν σ' αυτά κατοίαν.

Η μουμιοποίηση γίνεται κατά τόν άκόλουθο τρόπο: Έβαζαν τό πτώμα επάνω σέ μιά σανίδα ή σέ μιά αιώρα και τό εξέθεταν στό ύπαιθρον, όπου χάρις στην μικροβιοκτόνο ένέργεια του ήλιου, ή άποκόνθεσις σταματούσε και σέ λίγους μήνες τό δέμα γινόταν σκληρό σάν περγαμνή. Τις μούμιες αυτές ύστερα τις μετέφεραν σέ ύπόγειες στοές, κατασκευασμένες άποκλειστικώς γι' αυτών τόν σκοπό, όπου βρισκόνταν δλόκληρης σειράς μουμιών, οι όποίες ήταν άκουμπισμένες στόν τοίχο. Οι στοές αυτές σώζονται άκόμα ως τώρα και άποτελούν ένα από τά πιο αξιοπερίεργα πράγματα του Μεξικού. Ένομοίται ότι κι' ο πιο γενναίος αισθάνεται ένα μικρό ρίγος μόλις μητή στά πρωτοφανή αυτά νεκροταφεία που φωρίζονται θαμπά από μικρούς φεγγίτες και άντικρύσις τις μούμιες που βρισκόνται άκουμπισμένες στόν τοίχο σάν άνθρωποι ζωντανοί. Άλλοτε ήταν άπαγορευμένο στους ξένους να επαισκέπτονται αυτές τις στοές και να παίρνουν φωτογραφίες. Τώρα όμως έχουν έπιτραπη και τά δύο.

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΜΗ ΓΕΛΑΤΕ ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ !..

Πρό παντός δέν πρόπει να γελά κανείς στό δρόμο. Γιατί αυτό μπορεί να φέρη εύκολα πολύ άγχημη παρεξηγήσις.

Ο κύριος Φρανσουά Λεμπλάν άπ' τόν Παρίσι είχε αυτήν την άσχημη συνήθεια, να γελά όπου κι' άν βρισκότανε. Ήταν ένας καλοκαμωμένος νέος, κάπου είκοσι όχτώ χρονών, ζωρός και εύθυμος πάντοτε, σπουδαίος δέ κατακτητής γυναικείων καρδιών !

Ένα άπόγευμα ο κύριος Φρανσουά Λεμπλάν είχε βγή περίπατο στό βουλεβάρτο. Η ήμέρα ήταν έξαιρετικά ήμορφη, ο ήλιος θερμός, όλα γύρω χαρούμενα. Ο Λεμπλάν μόλις είχε γευματίσει μέ μερικους φίλους του. Τό τραπέζι ήταν εύθυμο, ένας από την παρέα είχε διηγηθή ώραιότατες άστείες ιστορίες, και τώρα που ο Φρανσουά έκανε μόνος τόν περίπατό του, μιά άπ' αυτές τις ιστορίες, ή άστειότερη άπ' όλες, του έρχόταν επόμενα στή μνήμη του.

Δέν μπόρεσε λοιπόν να κρατηθή και γέλασε, έτσι καθώς έβράδιζε, μέ όλη του την καρδιά. Τό γέλιο του ήταν διάπλοτο, αλλά δέν έκράτησε παρά μιά στιγμή μόνο. Μά σάμπος χροιάζεται να περιόστερο για να συμβη τό κακό !

Την ίδια στιγμή, από την άλλη μεριά του δρόμου ερχότανε κατάνικρον του Φρανσουά ένας κύριος μέ μιά κυρία. Ο κύριος ήταν ήλικιωμένος και κατουρισμένος, ή κυρία νέα και εύθυμη. Συνήθην λοιπόν άστε ο κ. Φρανσουά Λεμπλάν να θυμηθή την άστεία ιστορία και να γελάση άκριφώς τη στιγμή που διασταυρώθηκε μέ τό ζευγάρι αυτό. Και τά γελαστό του μάτια έπαισαν, χωρίς ίσών να τό θέλη, επάνω στα εύθυμα μάτια της νεαρής κυρίας.

Σέ άλλες περιπτώσεις αυτό δέν θά μπορούσε ίσως να φχη καμιά συνέπεια. Κανένας δέν θά τό έπρόσεχε ίσως. Δέν συνέβη όμως τό ίδιο και μέ τόν κύριο που συνόδεη την ώραία κυρία, ο όποιος ήταν φαίνεται έξαιρετικά ζηλότυπος και νευρικός. Δέν έχασε λοιπόν καιρό και έτραβήσε δλόγισα προς τόν κύριο Φρανσουά Λεμπλάν.

— Θά μπορούσατε ίσως να μη γελάτε έτσι μέ την κυρία μου, του έλεε αυτός. Τούλάχι στόν δταν και έγω είμαι παρών !...

— Μή συγχροείτε, έβρισκόμουν καθόλου τό σάς ήθελο, ούτε και έγέλασα προς την κυρία σας. Σας βεβαίω δι αυτό μου συνέβη χωρίς να τό θέλω. Κάτι εχνα θυμηθή, έντελώς άσχετο μέ σάς.

Άλλ' ο ήλικιωμένος κύριος ήταν πολύ επίμονος :

— Όποιοσδήποτε τό ίδιο θά έλεγε στή θέση σας, φώναζε. Άλλά δέν μέ γελάτε έμένα κι' έννοια σας. Έπροςβάλατε τη γυναίκα μου... Έίαστε αυθάδης, κύριε, μου όφείλετε ίκανοποίηση για αυτό που έίαστε.

— Μά... έκανε και πάλι ο κύριος Φρανσουά Λεμπλάν. Δέν έχει μιά και έμα! !... Σας έπαναλαμβάνω ότι είσθε αυθάδης ! έφώναζε δυνατωτέρα τώρα ο ήλικιωμένος κύριος.

Μερικοί διαβόεις έσταμάτησαν και σιγά-σιγά άρκετός κόσμος μαζεύτηκε γύρω τους. Κι' όλοι αυτοί οι περιεργοί έκριναν σωστό να άνακατευτούν στην υπόθεση. Ο περισσότερο μάλιστα έπηρεαν τό μέρος του προσβεβλημένου σφύγγου.

— Ναι, ναι, έλεγαν. Οι σημερινοί νέοι έχουν χίση κάθε συναίσθηση, έγιναν άνυπόφοροι... Φυσικά, αυτή ή άναπάντηχη υπερόπτης έδωσε θάρρος στόν ήλικιωμένο κύριο, και ή όργη του, ή άγανακτική του έδρακαλοισίασθησαν. Ένας άστυνομικός περνούσε εκείνη την ώρα άπ' εκεί και όταν είδε κόσμο μαζεμένο έλληρίσασε, έμαθε τι τρέχει κι' έπιασε τόν φταχό Φρανσουά...

Τό τέλος του δράματος αυτού παίχτηκε στό δικαστήριο. Ο σφύγγος έμήνυσε τόν Λεμπλάν. Ο Φρανσουά έδικαιολογήθηκε στους δικαστάς κι' άνέφερε μέ ελικρινήσια πώς τό συνέβη να γελάση εκείνη τη στιγμή. Άλλ' οι δικασται δέν έδωσαν καμιά πίστη στην άστεία ιστορία, μέ την όποια δέν νόεζε γελάση τόσο πολύ στό τραπέζι μαζί μέ τούς φίλους του. Και τόν κατεδίκασαν να πληρώση έκάτο φράγκα πρόστιμο.

Και τό έπιμύθιον : Δέν πρόπει να γελά κανείς όταν περνά άπ' τό δρόμο. Περισσότερο όταν άντίκρου τον σχεταί μιά νόστιμη κυρία και άκόμη περισσότερο, όταν την συνόδεη ένας κατσούφης και ζηλιάρης ήλικιωμένος σφύγγος...

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

ΠΑΤΕΡΑΣ ΚΑΙ ΓΥΙΟΣ

Κάποτε έπηρεαν στόν βαθύλογο τραπεζίτη Ρότσιλδ έναν κατάλογο συνησοφών υπέρ κάποιου άναξιοπαθόντος πτωχού.

Ο τραπεζίτης υπέγραψε για χίλια φράγκα. — Άλλά ο γυός σας, του είπαν τότε, έδωσε πρό όλίγο δυό χιλιάδες φράγκα. Δέν μπορείτε λοιπόν σεις να δώσετε λιγώτερα άπ' αυτόν !...

— ΑΙ ! ΑΙ ! άπεκρίθη ο τραπεζίτης χαμογελώντας κονηρά. Άλλο εν' αυτός και άλλο έγω. Αυτός μπορεί να εινε άνοιχοτχόνης... Έχει, βλέπετε, πλούσιο πατέρα !...

